2 Ιουλίου 2014

Τα δάκρυα του παππού

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

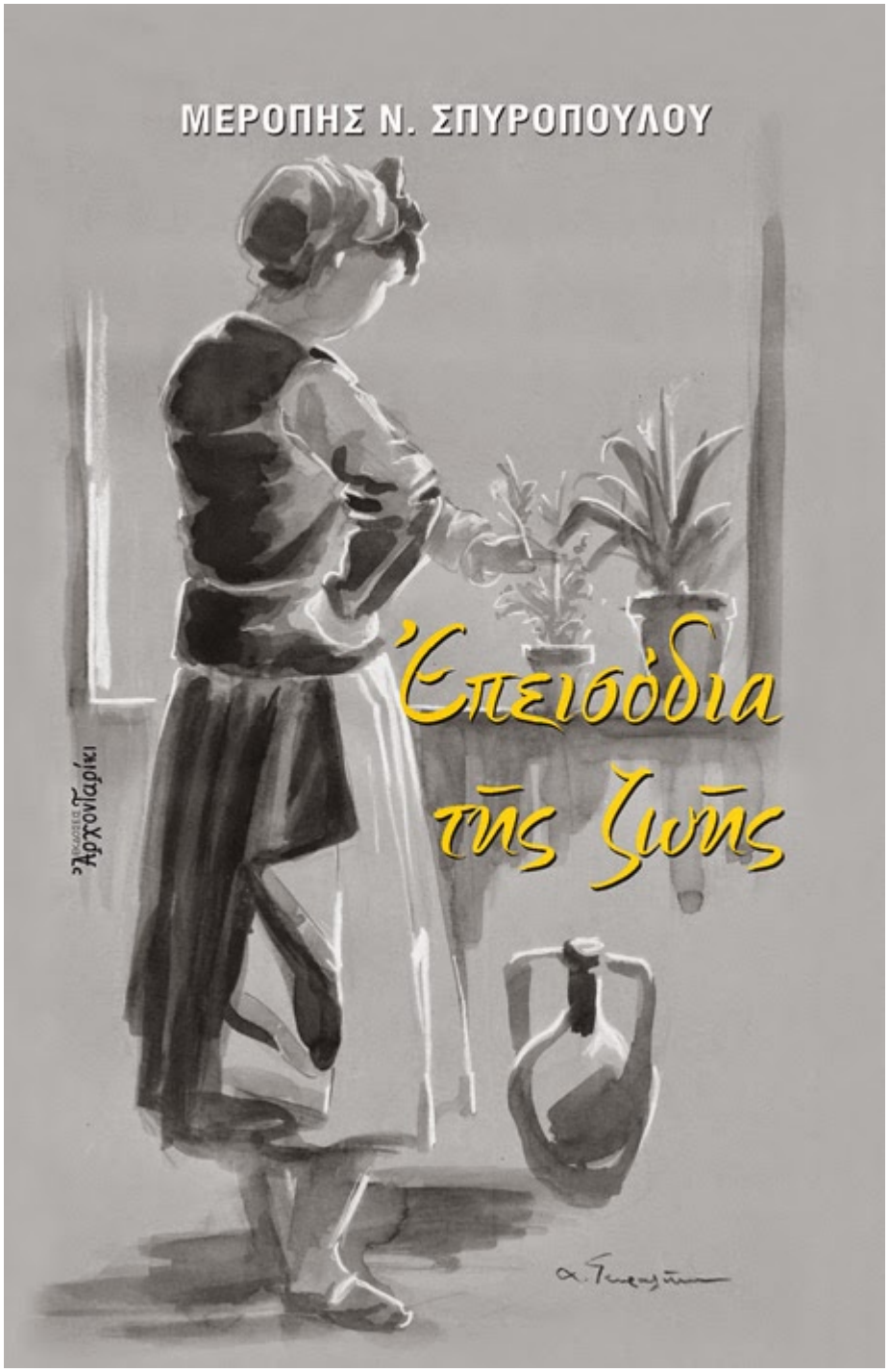

Τα δάκρυα του παππού

Της Μερόπης Σπυροπούλου

Η σχολική χρονιά είχε προχωρήσει και, ήδη, στα μέσα σχεδόν του Μαρτίου, η Μαρίνα, μαθήτρια της Τρίτης Λυκείου, το είχε πάρει απόφαση. Παρά την μεγάλη της προσπάθεια και τα αμέτρητα ξενύχτια με διάβασμα, οι διακρίσεις και τα βραβεία δεν ήταν γι’ αυτήν. Ισως, θα έπρεπε να διαγράψει και την ελπίδα για σπουδές στο Πολυτεχνείο. Είχε κάποιο ταλεντάκι στην ζωγραφική και αρκετή φαντασία. Θα μπορούσε, φοιτώντας σε μια ιδιωτική Σχολή, να γίνει μια καλή γραφίστρια, με προοπτική να δουλέψει στον κλάδο των διαφημίσεων.

Ομως, κάθε φορά που τα σκεπτόταν αυτά, ένα μικρό αλλά μυτερό αγκάθι λες και τρύπωνε βαθιά μέσα της. Εβλεπε και τον εαυτό της απέναντι, να της χαμογελά ειρωνικά και να της λέει·

«Πας να ξεφύγεις πονηρούλα και να ξεχάσεις το όνειρο που σε παιδεύει τις νύχτες. Προσπαθείς να το καταχωνιάσεις στα υπόγεια της ψυχής σου κι όλο καμώνεσαι πως δεν υπάρχει. Ομως, από την ημέρα που είδες τον παππού σου να δακρύζει, το ξέρεις καλά πως, το όνειρο μένει εκεί, ξάγρυπνο».

***

Ηταν αλήθεια. Τον γεραρό και λεβέντη παππού της, η Μαρίνα τον λάτρευε. Η σχέση τους είχε έναν, πολύτιμο γι’ αυτήν, αλληλοσεβασμό και μια ζεστασιά, που της έδινε μια απερίγραπτη αίσθηση ασφαλείας. Ακόμα κι όταν – ευτυχώς σπανίως – της έκανε κάποια παρατήρηση, η Μαρίνα την δεχόταν χωρίς τις συνηθισμένες, προς τους γονείς της, αντιδράσεις. Ηξερε καλά και το είχε πια εντελώς παραδεχθεί μέσα της πως, «ο παππούς είχε πάντα δίκιο και… πολλή αγάπη».

Την ημέρα, λοιπόν, που είδε τα μάτια του να βουρκώνουν, καθώς παρακολουθούσε στην τηλεόραση τις μεγάλες ταραχές που είχαν ξεσπάσει στο κέντρο της Αθήνας, η Μαρίνα ανησύχησε κι έτρεξε να τον αγκαλιάσει.

– Παππού, τι έπαθες; Τι έχεις;

Την κοίταξε με μάτια γεμάτα θλίψη. Προσπάθησε να συγκρατήσει την τρεμούλα που βασάνιζε τα χείλη του και με φωνή ραγισμένη ψιθύρισε·

– Τι νάχω παιδί μου; Βλέπω που καίνε την Σημαία μας και καίγεται η καρδιά μου. Πως ν’ αντέξω να βλέπω αυτό το έγκλημα, εγώ που, στην ηλικία σου, ματωμένος, κρατούσα ψηλά αυτό το ιερό πανί στο κοντάρι με τον σταυρό και, μέσα στα χιόνια, έτρεχα κατά πάνω στον εχθρό φωνάζοντας ΑΕΡΑ; Πως ν’ αντέξω; Μπορεί αυτοί να ονομάζονται Ελληνες; Μπορεί ν’ αγαπούν την πατρίδα μας;

Αυθόρμητα, η Μαρίνα πήγε να του απαντήσει, επαναλαμβάνοντας αυτά που έλεγαν

μερικοί από τους συμμαθητές της, όταν συζητούσαν για παρελάσεις και άλλα «πατριωτικά». Οτι δηλαδή· «Αυτές είναι παλιομοδίτικες και ξεπερασμένες ιδέες. Η Σημαία δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα δίχρωμο πανί». Βλέποντας, όμως, τα δάκρυα που κυλούσαν στα χλωμά του μάγουλα, κρατήθηκε.Τότε ήταν που εκείνος, σαν να διάβασε την σκέψη της, της είπε τον λόγο που σφράγισε την ψυχή της.

– Εμεῖς, Μαρίνα μου, κάποτε, σ' αυτό το πανί ορκιζόμασταν. Και πιστεύαμε ότι την Σημαία αξίζει να την κρατούν στα χέρια τους εκείνοι που είναι έτοιμοι ακόμα και να πεθάνουν γι' αυτήν. Ας ήταν, παιδί μου, ν' αξιωνόμουν μια μέρα να σε δω εσένα σημαιοφόρο, να κρατάς στα χέρια σου την Γαλανόλευκη, αυτό το ιερό – ξαναλέω – σύμβολο της αγαπημένης μας πατρίδας, και να πω το «Νυν απολύεις τον δούλον Σου…».

Η Μαρίνα θυμάται ότι είχε παγώσει. Ποτέ άλλοτε ο αγαπημένος της παππούς δεν της είχε μιλήσει έτσι. Ποτέ δεν της είχε κάνει παρατήρηση, αλλά ούτε καν υπαινιγμό, για τους βαθμούς της, σεβόμενος την ευαισθησία της. Τώρα όμως; Τι λόγια βγήκαν από την καρδιά του; Πόσο θάθελε να μπορούσε να πραγματοποιήσει την επιθυμία του. Πόσο…

Ξεροκατάπιε. Εσκυψε κι ακούμπησε το κεφάλι της στα γόνατά του σιωπηλή, γιατί ήξερε καλά πως ποτέ δεν θα γινόταν αυτή σημαιοφόρος σε μιαν Εθνική Γιορτή.

Βάλθηκε, όμως, από τότε – για χατίρι του παππού άραγε η από μια δική της κρυφή φιλοδοξία που ξύπνησε ξαφνικά; – να κάνει μιαν αποφασιστική προσπάθεια για να βελτιώσει τις επιδόσεις της στα μαθήματα. Και η αλήθεια ήταν ότι, φέτος, από το 13 που είχε βγάλει στο Α΄ Δίμηνο, ως μέσον όρο βαθμολογίας, κατάφερε, στο τέλος Φεβρουαρίου, στο Γ΄ Δίμηνο, να ξεπεράσει το 17, εισπράττοντας πολύ επαινετικά σχόλια, τόσο από τους γονείς της, όσο και από τους καθηγητές της και τον Διευθυντή.

Αλλά, και στα μάτια του παππού – δεν είχε κάνει λάθος – είχε διαβάσει μια σιωπηλή ολόθερμη επιδοκιμασία.

Ωστόσο, ήταν εντελώς αδύνατον να συναγωνιστεί τους πέντε καλύτερους μαθητές της Τάξεως, που έβγαζαν συνέχεια μέσον όρο πάνω από 19. Πως, λοιπόν, να ονειρευτεί και να ελπίσει ότι θα μπορούσε να γίνει αυτή σημαιοφόρος στην Γιορτή της 25ης Μαρτίου, που ήταν και η τελευταία για την σχολική της ζωή;

«Καημένε παππού», σκεπτόταν. «Καλύτερα να μην έρθεις φέτος στην Γιορτή κι ας είναι η τελευταία μου. Συμμετέχω, βέβαια, στο μικρό δρώμενο που ετοιμάζουμε. Ομως…, την Σημαία δεν θα την κρατήσω εγώ. Νάξερες πόσο πολύ λυπάμαι…».

***

Μια εβδομάδα πριν από την Εθνική Γιορτή, ο Σύλλογος των Καθηγητών συνεδρίασε εκτάκτως. Είχαν, μόλις, πληροφορηθεί ότι, η πρώτη μαθήτρια, η οποία, κατά παράδοση, έπρεπε να είναι η σημαιοφόρος, θα έλλειπε την ημέρα της Γιορτής. Εδινε κάποιες εξετάσεις, για να γίνει δεκτή για σπουδές σ' ένα ξένο Πανεπιστήμιο.

Κατά την συζήτηση που έγινε, σχετικά με το ποιός θα την αντικαθιστούσε ως σημαιοφόρο, ο Διευθυντής πρότεινε να είναι ο μαθητής η η μαθήτρια που είχε την αμέσως χαμηλότερη βαθμολογία. Παρενέβη ο νεαρός Γυμναστής και υποστήριξε ότι, μάλλον, θα ήταν καλύτερα να επιλεγεί αυτός η αυτή που είχε το καλύτερο παράστημα και μπορούσε να σηκώσει με λεβεντιά την Σημαία. Η Υποδιευθύντρια, όμως, διεφώνησε, θεωρώντας ότι το κριτήριο αυτό δεν είχε εκπαιδευτικό περιεχόμενο και σ' αυτό συμφώνησαν οι περισσότεροι καθηγητές.

Τότε, μια νεοδιορισμένη φιλόλογος, η οποία είχε δείξει εξαιρετικό ζήλο στην δουλειά της, ζήτησε, δειλά, τον λόγο και είπε·

– Ας κάνουμε κάτι λίγο ασυνήθιστο αλλά, κατά την γνώμη μου, πολύ ωφέλιμο για τα παιδιά. Ας δώσουμε την Σημαία σε όποιον, με αντικειμενικά κριτήρια, από την αρχή του χρόνου μέχρι σήμερα, έκανε την μεγαλύτερη προσπάθεια βελτίωσης στην επίδοσή του. Ετσι, θα αναδείξουμε την σημασία της ουσιαστικής, για κάθε άνθρωπο, προσπάθειας για αυτοβελτίωση. Και τα παιδιά θα καταλάβουν ότι, τελικώς, αναγνωρίζεται και επιβραβεύεται η απόφασή τους να βάζουν ωραίους στόχους και να δίνουν τον αγώνα τον καλό για να τους πετύχουν.

Η πρόταση, που στην αρχή τους ξάφνιασε, μετά από ζωηρή συζήτηση, έγινε τελικώς δεκτή από όλους, με φανερή ικανοποίηση.

***

Ετσι, η Μαρίνα, ξαναείδε τον παππού της να δακρύζει, όταν πέρασε από μπροστά του καμαρωτή, κρατώντας ψηλά την Γαλανόλευκη. Αυτήν την φορά όμως, τα δάκρυά του ήταν από ευλογημένη χαρά.

Τότε, την καρδιά της που, ασυγκράτητη, πήγαινε να σπάσει στο στήθος της, φωνάζοντας θαρρείς «Σ' ευχαριστώ παππού», την πλημμύρισε ένα πρωτόγνωρο

συναρπαστικό συναίσθημα. Να ήταν αυτό που απλά ονομάζουμε θάρρος η, μήπως, αυτοπεποίθηση; Ποιός να ξέρει;

Πάντως, τον επόμενο χρόνο, η Μαρίνα γιόρτασε πανηγυρικά αυτήν την Εθνική μας Γιορτή, ως πρωτοετής φοιτήτρια στην Σχολή Αρχιτεκτόνων του Πολυτεχνείου.

Από το βιβλίο «ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»! της Μερόπης Σπυροπούλου.
Κυκλοφορείται από τις εκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ» (τηλ.: 210 9310605).

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr